

Arrest

nr. 196 741 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 10 mei 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 september 2016 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. zonder voorwerp wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 28 oktober 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 10.05.2016 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat haar werd betekend op 29.10.2013; Dat inreisverbod verbiedt haar zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 28.10.2016 . Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen betekend op 26.10.2012;

Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 22 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 28 oktober 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 29.10.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 26.10.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevog te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

*Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:
o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 26.10.2012.”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

2.1. Artikel 39/68-3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoot”.

2.2. Op 10 mei 2016 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 22 september 2016 verklaarde verweerder deze aanvraag zonder voorwerp. Deze beslissing wordt bestreden met onderhavig beroep.

2.3. Op 28 november 2016 diende verzoekster opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 maart 2017 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met een annulatieberoep dat werd ingediend op 12 april 2017 (rolnummer 203 165). Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 196 740 van 18 december 2017.

2.4. Met toepassing van artikel 39/68-3, §3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

2.5. Ter terechtzitting wordt gesteld dat dit alles concreet inhoudt dat enkel het beroep zal worden behandeld dat werd ingediend tegen de in punt 2.3. bedoelde beslissing tenzij verzoekster haar belang aantoot bij het behandelen van het beroep dat werd ingediend tegen de in punt 2.2. bedoelde beslissing.

2.6. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst erop dat artikel 39/68-3 van toepassing is op de zaken 203 165 en 197 023, dat op grond van dit wetsartikel de meest recente zaak 203 165 ten gronde zal worden behandeld en dat de verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van haar beroep in de oudere zaak 197 023, tenzij zij haar belang hierbij aantoot.

De verzoekende partij repliceert dat zij nog een belang behoudt in de zaak 197 023, daar de bestreden beslissing op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten dat eveneens wordt aangevochten en dat zij wenst te vermijden dat er herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten in het rechtsverkeer terecht komen daar meerdere van deze bevelen bepalend kunnen zijn voor het opleggen van een inreisverbod en voor het bepalen van de duur ervan. Daarnaast voert zij “princiepelijk” aan dat zij de schending van de artikelen 5, 8, 3 en 14 van het EVRM heeft aangevoerd en dat haar belang er ook in bestaat dat de motivering van de bestreden beslissingen, indien de Raad niet zou overgaan tot de nietigverklaring ervan, haar in latere beslissingen zal kunnen worden tegengeworpen. Waar de voorzitter opmerkt dat indien de Raad het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in de meer recente zaak 203 162 zou verwerpen, hij in de oudere zaak 197 023 voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten zal dienen vast te stellen dat er reeds een definitief bevel in het rechtsverkeer aanwezig is, herhaalt de verzoekende partij haar argumentatie met betrekking tot het bestaan van herhaalde bevelen. Tot slot vraagt de voorzitter de verzoekende partij of zij het nuttig acht dat de Raad zich buigt over haar grieven

aangaande de schending van voormelde artikel van het EVRM in de oudere zaak 197 023, daar deze grieven evenzeer worden opgeworpen in de meer recente zaak 203 165, die hoe dan ook ten gronde wordt behandeld. De verzoekende partij repliceert enkel dat de Raad "hierover zal oordelen."

2.7. Verzoekster wijst ter terechtzitting op het belang van de opgeworpen verdragsbepalingen die rechterlijke toetsing behoeven, doch zij brengt niets in tegen de ter terechtzitting gedane vaststelling dat de schending van dezelfde verdragsbepalingen wordt opgeworpen in het verzoekschrift in de meest recente zaak, gekend onder het rolnummer 203 165. Dit verzoekschrift wordt behandeld zodat verzoeksters grieven, ontleend aan de opgeworpen verdragsbepalingen en gericht tegen een beslissing die uitspraak doet over de meest recente door haar ontwikkelde buitengewone omstandigheden, wel degelijk aan een rechterlijke toetsing worden onderworpen. Wat de overige argumentatie ontwikkeld ter terechtzitting betreft, heeft deze betrekking op de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – zodat verzoekster hiermee geen elementen aanbrengt die zich verzetten tegen de vaststelling van de afstand van geding.

2.8. De afstand van het geding wordt vastgesteld, in zoverre het beroep betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. Er dient derhalve geen uitspraak meer te worden gedaan omtrent de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen deze beslissing, opgeworpen in de nota met opmerkingen om een andere reden.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

3.2. Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.3. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.4. Uit arrest nr. 196 742 van 18 december 2017 blijkt dat het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen. Het belang bij het bestrijden van de thans bestreden beslissing, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten dat dateert van 22 september 2006, is dan ook verloren gegaan. Immers, indien de Raad deze beslissing vernietigt, is er in het rechtsverkeer nog het bevel om het grondgebied te verlaten aanwezig dat van recentere datum is en definitief en uitvoerbaar is, namelijk het bovenvermeld bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2017. De eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan de rechtstoestand van verzoekster dus niet wijzigen (cf. RvS 21 december 2011, nr. 216.972).

3.5. Het betoog ter terechtzitting doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verzoekster tracht alsnog een belang bij de vernietiging van huidig bevel om het grondgebied te verlaten aannemelijk te maken, waarbij zij erop wijst dat "zij wenst te vermijden dat er herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten in het rechtsverkeer terechtkomen daar meerdere van deze bevelen bepalend kunnen zijn voor het opleggen van een inreisverbod en voor het bepalen van de duur ervan". In deze dient de Raad evenwel op te merken dat verzoekster blijkens de eerste bestreden beslissing reeds onderhevig is aan een inreisverbod van drie jaar dat haar werd betekend op 29 oktober 2013. Dit inreisverbod, dat zich in het administratief dossier bevindt, is gestoeld op het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 26 oktober 2012. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar omdat verzoekster sinds de betekening van dit bevel geen enkele stap heeft ondernomen om haar vertrek voor te bereiden. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van

de Vreemdelingenwet bedraagt de maximumtermijn van een inreisverbod drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Zelfs indien huidig bevel om het grondgebied te verlaten zou worden vernietigd, bevindt verzoekster zich nog steeds in een situatie waarin zij reeds het voorwerp uitmaakt van en onderhevig is aan een in het rechtsverkeer aanwezig inreisverbod dat reeds een maximumtermijn heeft van drie jaar. Verzoekster kan dus haar belang bij huidige procedure niet ophangen aan een dreigend inreisverbod, wanneer zij hieraan reeds onderhevig is. Waar verzoekster stelt dat, bij gebreke aan een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, de motivering van deze beslissing haar in latere beslissingen zal kunnen worden tegengeworpen, wijst de Raad erop dat verzoekster deze stelling niet verduidelijkt en de Raad niet inziet in welke andere beslissingen dan een inreisverbod deze motivering kan worden tegengeworpen aan verzoekster. De Raad wijst er voor de volledigheid nog dat een gedwongen tenuitvoerlegging kan plaatsgrijpen op grond van andere bevelen om het grondgebied te verlaten waaraan verzoekster onderhevig is.

3.6. Verzoekster brengt ter terechtzitting geen enkel element aan op grond waarvan zij alsnog aannemelijk maakt een belang bij huidig beroep te kunnen laten gelden voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep is derhalve onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, in zoverre het is gericht tegen deze beslissing. Er dient derhalve geen uitspraak meer te worden gedaan omtrent de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen in de nota met opmerkingen, dit om een andere reden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld, in zoverre het beroep tot nietigverklaring betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA